

kunne komme tilbage fra. Man kan altid gaa til at løse Baandene, men løser vi nu, kan vi ikke senere gaa til at stramme Baandene. Saa hellere lade være at løse i Øjeblikket, hvor vi staar overfor en ny Lov, som vi ikke ved, hvordan vil virke i Fremtiden — en ny Lov, som paa mangfoldige Omraader giver fastere Regler for Separation og Skilsmisse, og som ogsaa paa mange Omraader giver lettere Adgang til Skilsmisse, idet Skilsmisefristen bliver kortere, f. Eks. ved Bortblivelse og Rømning —, og saa se, hvad Tiden vil bringe, hvorledes det vil virke, om det vil virke tungt med de 1½ og 3 Aar. Jeg kan ikke indse, at det vil det, og holder derfor fast paa Bestemmelsen, som vi har nu, med 1½ og 3 Aar, da jeg tror, vi kommer for langt ud og kommer ud i noget, hvori vi ikke kan bunde.

Dernæst har jeg foreslaaet den Ændring til § 112, der handler om Skilsmisse paa Grund af Utroskab, at der kommer til at staa, at man ikke skal kunne faa Skilsmisse, hvis den uskyldige Ægtefælle har tilgivet den skyldige Ægtefælle, saa at der ikke skabes den Usikkerhed, naar Manden eller Hustruen tror at have faaet Tilgivelse, at den anden Part da 1 Maaned eller 2 efter, at Utroskaben er opdaget, pludselig kan komme og forlange Skilsmisse. Naar den uskyldige Ægtefælle een Gang har tilgivet eller maa anses for at have tilgivet den skyldige, bør det blive derved, og saa bør den uskyldige føje sig og blive i Ægteskabet.

Jeg ønsker dernæst en ny Paragraf indført i Lovforslaget, en Paragraf, der gaar ud paa, at har man Krav paa det mere, Skilsmisse, har man ogsaa Ret til at kræve det mindre, Separation. En saadan Paragraf vil virke ægteskabsbevarende. Jeg tror, som jeg begrundede nærmere under første Behandling, at naar en Ægtefælle er blevet fraskilt efter en Skilsmissegrund, altsaa ikke efter Separationstid, og han saa f. Eks. styrter sig ud i et nyt Ægteskab, vil han mange Gange fortryde, at han har indladt sig i det nye Ægteskab. Han vil angre, men kan da ikke vende tilbage, fordi han har indgaaet nyt Ægteskab. Skal der derimod gaa den længere Tid af 3 Aar, vil han maaske se, hvad det er, han vil styrte sig ind i, og vende tilbage, og Forholdet vil da maaske kunne opretholdes imellem Ægtefællerne. Jeg lægger megen Vægt paa, at denne Paragraf kan gaa igennem, da jeg tror, at den vil virke opdæmmende og hemmende mod den Udvikling

hen imod Opløsning af Ægteskaber, der er i saa rivende Fart nu.

Under første Behandling talte jeg udførligt om § 120, der indeholder Bestemmelse om Underholdsbidrag til den fraskilte Ægtefælle. Som den er formet, skal jo den fraskilte Ægtefælle kun have Fordring paa Underholdsbidrag, hvor der er særlige Grunde, der taler derfor. Jeg fremhævede under første Behandling, at der burde staa, at den fraskilte Ægtefælle i alle Tilfælde skulde have Underholdsbidrag, medmindre særlige Omstændigheder talte derimod, og jeg ser til min Glæde, at Ordføreren og nogle andre af Udvalgets Medlemmer har sluttet sig til Tanken og er fremkommet med et Ændringsforslag i den Retning, saaledes at vi dér i Realiteten er enige. Det glæder mig ogsaa for en Gangs Skyld at kunne konstatere, at der selv indenfor det radikale Venstre kan være Divergens, idet den højtærede Justitsminister stillede sig paa det stik modsatte Standpunkt under Lovforslagets første Behandling, idet han fandt, at det kun var saare rimeligt, at man ikke kunde gøre Krav paa baade at komme ud af Ægteskabet og bevare Ægteskabets Fordel, som om det var en Fordel at komme ud af Ægteskabet. Jeg lægger derfor meget stor Vægt paa, at § 120 bliver vedtaget i den Skikkelse, som her er foreslaaet af Ordføreren og enkelte andre og fra konservativ Side.

Endvidere har jeg foreslaaet, at sidste Punktum i § 122 udgaar, det, der siger: „Dog kan det, hvor særlige Grunde taler derfor, ved Dom eller Bevilling fastslaa, at Afgørelsen med Hensyn til en fraskilt eller frasepareret Ægtefælles Underholds krav skal være endelig, og Forandring kan da ikke senere finde Sted.“ Jeg er og har altid været en Modstander af de endelige Overenskomster og Aftaler mellem Ægtefæller med Separation eller Skilsmisse for Øje. Det kan vise sig at virke ganske uendelig uretfærdigt. Det har navnlig vist sig meget forkert for mangfoldige fraseparerede eller fraskilte Kvinders Vedkommende i disse Tider, hvor Konjunkturerne er saa langt forskellige fra, hvad de var før Krigen. Der sidder mange fraseparerede eller fraskilte Hustruer, der nu kun har et Minimum at leve af, fordi Overenskomsten i sin Tid før Krigen er blevet affattet som endelig. Der kan ikke gøres nogen Forandring deri. Mandens Indtægter er steget, for de flestes Vedkommende betydeligt, under Krigen og efter Krigen, men hun kan ikke gøre nogen Fordring paa at faa for-